

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba)

z dnia 14 marca 2007 r.*

W sprawie T-107/04

Aluminium Silicon Mill Products GmbH, z siedzibą w Zug (Szwajcaria),
reprezentowana przez A. Willemsa oraz L. Ruessmanna, adwokatów,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez M. Bishopa, działającego
w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez G. Berrischa, adwokata,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez T. Scharfa oraz K. Talabér
Ricz, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

* Język postępowania: angielski.

w przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 2229/2003 z dnia 22 grudnia 2003 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym poborze tymczasowego cła nałożonego na przywóz krzemu pochodzącego z Rosji (Dz.U. L 339, str. 3),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
(trzecia izba),

w składzie: M. Jaeger, prezes, V. Tiili i O. Czúcz, sędziowie,
sekretarz: C. Kristensen, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 listopada 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 1 Skarżąca jest spółką prawa szwajcarskiego zajmującą się w szczególności sprzedażą i wprowadzaniem do obrotu półproduktów z krzemu na rynku wspólnotowym. Zaopatruje się ona w krzem u dwóch producentów, SUAL Kremny-Ural LLC (SKU) i JSC ZAO Kremny (ZAO). Te dwie spółki są własnością OAO SUAL (SUAL). Wobec okoliczności, że spółki te i skarżąca są kontrolowane przez tego samego akcjonariusza, to jest SUAL International Ltd, SKU i ZAO są producentami powiązanymi ze skarżącą.

- 2 Krzem jest produktem wprowadzanym do obrotu w postaci kawałków, ziaren, granulek lub proszku, wytwarzanych w różnych asortymentach jakości, które odróżniają się w szczególności zawartością żelaza, wapnia i innych mikroelementów. Co się tyczy krzemu zawierającego 95–99,99% masy krzemu – produktu, którego dotyczy niniejsze postępowanie – można wyróżnić dwie kategorie jego użytkowników: użytkowników z przemysłu chemicznego, którymi są głównie producenci silikonu, oraz użytkowników z przemysłu metalurgicznego produkujących aluminium.

- 3 W następstwie skargi złożonej przez EuroAlliages (Comité de liaison des industries de ferro-alliages) Komisja wszczęła, na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, str. 1) w brzmieniu ostatnio zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 1972/2002 z dnia 5 listopada 2002 r. (Dz.U. L 305, str. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”), postępowanie antydumpingowe w sprawie przywozu krzemu pochodzącego z Rosji. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania zostało opublikowane w dniu 12 października 2002 r. (Dz.U. C 246, str. 12).

- 4 W dniu 10 lipca 2003 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1235/2003 nakładające tymczasowe cła antydumpingowe na przywóz krzemu pochodzącego z Rosji (Dz.U. L 173, str. 14, zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym”). Na podstawie przeprowadzonego przez nią dochodzenia w zakresie praktyk dumpingowych oraz szkody, obejmującego okres od 1 października 2001 r. do 20 września 2002 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem” lub „OD”), i po zbadaniu tendencji związanych ze szkodą w okresie od 1 stycznia 1998 r. do końca okresu objętego dochodzeniem (zwanym dalej „rozważanym okresem”) Komisja ustaliła w odniesieniu do przywozu pochodzącego z Rosji krzemu z przedsiębiorstw SKU i ZAO, zawierającego poniżej 99,99% masy krzemu i objętego kodem CN 2804 69 00, stawkę tymczasowego cła antydumpingowego w wysokości 25,2%.

- 5 Rozporządzenie tymczasowe przedstawia zmiany szeregu wskaźników ekonomicznych dotyczących sytuacji na rynku europejskim w odniesieniu do krzemu oraz sytuacji producentów-eksporterów rosyjskich oraz przemysłu wspólnotowego. Niektóre z tych danych są przedstawione poniżej:

Tabela nr 1

Konsumpcja wspólnotowa (na podstawie wielkości sprzedaży)

	1998	1999	2000	2001	OD
W tonach	290 684	325 234	388 938	373 950	371 540
Indeks Zmiana	100	112 + 12%	134 + 20%	129 - 4%	128 - 1%

Tabela nr 3

Udział w rynku przywozu z Rosji (na podstawie wielkości sprzedaży)

	1998	1999	2000	2001	OD
Udział w rynku w UE w %	3,7	1,9	3,6	4,5	4,8
Zmiana (w punktach procentowych)		- 1,8%	+ 1,7%	+ 0,9%	+ 0,3%

Tabela nr 4

Średnia cena przywozu po cenach dumpingowych

	1998	1999	2000	2001	OD
W euro	1048	963	1131	999	929
Indeks Évolution	100	92 - 8%	108 + 17%	95 - 12%	89 - 7%

Tabela nr 8

Wielkość sprzedaży (przemysłu wspólnotowego)

	1998	1999	2000	2001	OD
W tonach	86 718	114 587	133 568	128 219	136 421
Indeks Évolution	100	132 + 32%	154 + 17%	148 - 7% [-4% zob. pkt 87 poniżej]	157 + 6%

Tabela nr 9

Cena sprzedaży krzemu przez przemysł wspólnotowy

	1998	1999	2000	2001	PE
EUR/tona	1 415	1 184	1 231	1 271	1 185
Indeks Zmiana	100	84 - 16%	87 + 4%	90 + 3%	84 - 7%

Tabela nr 10

Udział w rynku (przemysłu wspólnotowego)

	1998	1999	2000	2001	PE
Udział w rynku w %	29,8	35,2	34,3	34,3	36,7
Indeks	100	118	115	115	123

Tabela nr 12

Rentowność (przemysłu wspólnotowego)

	1998	1999	2000	2001	PE
Rentowność (w %)	12,6	1,8	5,0	1,7	- 2,1
Zmiana		- 10,8%	+ 3,2%	- 3,3%	- 3,8%

- 6 W dniu 22 grudnia 2003 r. Rada ustanowiła rozporządzenie (WE) nr 2229/2003 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym poborze tymczasowego cła nałożonego na przywóz krzemu pochodzącego z Rosji (Dz.U. L 339, str. 3, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”). Zaskarżone rozporządzenie nakłada cła antydumpingowe w wysokości 22,7% na przywóz krzemu wyprodukowanego przez SKU i ZAO.

Postępowanie i żądania stron

- 7 W dniu 16 marca 2004 r. skarżąca wniosła do Sądu niniejszą skargę.

- 8 Postanowieniem prezesa trzeciej izby Sądu z dnia 26 stycznia 2005 r. dopuszczono Komisję do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Komisja zrezygnowała jednak z przedstawienia uwag na piśmie.
- 9 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (trzecia izba) postanowił otworzyć procedurę ustną i w ramach środków organizacji postępowania wezwał strony do przedstawienia odpowiedzi na piśmie na pewne pytania. Strony zastosowały się do tego wezwania we wskazanym terminie.
- 10 Na posiedzeniu w dniu 9 listopada 2005 r. Sąd wysłuchał wystąpień stron i ich odpowiedzi na przedstawione im pytania.
- 11 Skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna;
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim ustanawia cła na wywóz towarów SKU i ZAO;
 - obciążenie Rady kosztami postępowania.

12 Rada wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;

- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

W przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności

13 Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie swego wniosku o stwierdzenie nieważności. Pierwszy zarzut, dotyczący błędnej zdaniem skarżącej definicji „produktu podobnego”, wskazuje na oczywisty błąd w ocenie i naruszenie art. 1 ust. 4 oraz art. 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego. Drugi zarzut, dotyczący ustalenia ceny eksportowej, wskazuje na naruszenie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego i art. 253 WE. Trzeci zarzut, dotyczący ustalenia istnienia znacznej szkody, wskazuje na naruszenie art. 3 ust. 2 i 5 rozporządzenia podstawowego, art. 3.1 i 3.4 Porozumienia o stosowaniu art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (Dz.U. 1994, L 336, str. 103) zawartego w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu („WTO”) oraz art. 253 WE. Czwarty zarzut, dotyczący stwierdzenia występowania związku przyczynowego pomiędzy przywozem, który miał być dokonywany po cenach dumpingowych, a szkodą, wskazuje na naruszenie art. 3 ust. 2, 6 i 7 rozporządzenia podstawowego, art. 3.1 i 3.5 Porozumienia o stosowaniu art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994, oczywisty błąd w ocenie oraz naruszenie art. 253 WE. Piąty zarzut, dotyczący metody zastosowanej przy ustalaniu poziomu eliminacji szkody, wskazuje na naruszenie art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego i art. 253 WE.

- 14 Sąd stwierdza, że należy na wstępie rozpatrzyć pierwszą część trzeciego zarzutu, w której wskazano na naruszenie rozporządzenia podstawowego przy ustalaniu występowania znacznej szkody w rozumieniu art. 3 tego rozporządzenia, oraz pierwszą część czwartego zarzutu, wskazującą na naruszenie rozporządzenia podstawowego poprzez błędne, zdaniem skarżącej, stwierdzenie występowania związku przyczynowego pomiędzy szkodą wskazaną w zaskarżonym rozporządzeniu a przywozem po cenach dumpingowych.

Argumenty uczestników

- 15 Skarżąca przypomina, że w świetle zaskarżonego rozporządzenia pomiędzy rokiem 1998 a 2000 wskaźniki szkody uległy korzystnym dla przemysłu wspólnotowego zmianom, a następnie między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem zmianom negatywnym, w szczególności w zakresie cen. Twierdzi ona, że instytucje wspólnotowe nie wskazały, że główne spadki cen przemysłu wspólnotowego wystąpiły również w okresie od roku 1998 do 1999.
- 16 Następnie twierdzi ona w zakresie stwierdzeń zawartych w motywie 44 zaskarżonego rozporządzenia, w świetle którego „[m]iędzy 2000 r. a OP niemal wszystkie wskaźniki [sytuacji przemysłu wspólnotowego] albo rosły jedynie nieznacznie, były w zastoju, albo rzeczywiście spadały”, że jedyne wskaźnikami wykazującymi negatywną ewolucję były cena, rentowność i przepływy gotówki, podczas gdy inne wskaźniki uległy wyłącznie pozytywnym zmianom. Przypomina ona w tym zakresie w szczególności o wzroście produkcji i zdolności produkcyjnych przemysłu wspólnotowego. Podkreśla ona ponadto, że spadki cen zbiegają się z silnym wzrostem produkcji, zdolności produkcyjnych, wielkości sprzedaży i udziału przedsiębiorstw wspólnotowych w rynku. Zatem w roku 1999 i w okresie objętym dochodzeniem producenci wspólnotowi zwiększyli odpowiednio o 32% i 6% wielkość swej sprzedaży.

- 17 Co się tyczy argumentu Rady, w świetle którego oprócz trzech wspomnianych wskaźników również poziom i zwrot z inwestycji uległy negatywnej zmianie, skarżąca podnosi, że było to logiczną konsekwencją okoliczności, że między rokiem 1998 a 2000 przemysł wspólnotowy dokonał ogromnych inwestycji w celu zwiększenia swej produkcji w odpowiedzi na wzrost popytu oraz że poziom inwestycji nie mógł zostać utrzymany w kolejnych latach, w których nastąpił spadek popytu.
- 18 Skarżąca uważa, że wskazane powyżej stwierdzenia wykazują, że Rada nie uwzględniła pewnych przewidzianych czynników oraz nie dokonała prawidłowej oceny tych czynników, które wzięła pod uwagę, co stanowi naruszenie art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- 19 Wreszcie na rozprawie skarżąca wskazała, że stwierdzenie zawarte w motywie 46 zaskarżonego rozporządzenia, w świetle którego między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem udział przemysłu wspólnotowego w rynku zmniejszył się, jest błędne, gdyż przeczą mu dane zawarte w rozporządzeniu tymczasowym.
- 20 Co się tyczy błędnej zdaniem skarżącej oceny związku przyczynowego, skarżąca twierdzi, że to zmiany w zakresie popytu na krzem odegrały decydującą rolę dla ewolucji rentowności przemysłu wspólnotowego. Korzystne zmiany, które wystąpiły między rokiem 1998 a 2000, w szczególności znaczny wzrost produkcji i sprzedaży, wynikały głównie ze wzrostu popytu na krzem o 32%, a nie decyzji przemysłu wspólnotowego o podjęciu inwestycji w nowe urządzenia produkcyjne.

- 21 Podobnie spadek cen (i rentowności) przemysłu wspólnotowego między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem odzwierciedla zasadniczo zmniejszenie popytu na krzem i okoliczność, że przemysł wspólnotowy zwiększył swój udział w rynku, prowadząc agresywną politykę cenową, gdy rynek ten znajdował się w fazie spadkowej. Skarżąca dodaje, że dążenie do tak szybkiego zwiększenia ilości sprzedaży użytkownikom z przemysłu metalurgicznego (jedynym odbiorcom krzemu przywożonego z Rosji, zwanego dalej „przywozem rosyjskim”) w naturalny sposób wymusiło znaczne obniżki cen sprzedaży i doprowadziło do spadku cen (o 19%), który jest znacznie większy niż spadek cen przywozu rosyjskiego (11%). Zatem przywóz rosyjski nie miał wpływu na sprzedaż i ceny przemysłu wspólnotowego.
- 22 Ponadto podnosi ona, że wzrost udziału producentów-eksporterów rosyjskich w rynku między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem stanowi jedynie połowę wzrostu udziału producentów wspólnotowych w rynku. W każdym razie zdaniem skarżącej nie można utrzymywać, że z udziałem w rynku poniżej 5% producenci-eksporterzy rosyjscy mogli wpływać na ceny na rynku europejskim.
- 23 Skarżąca twierdzi, że Rada w swej odpowiedzi na skargę nie podważyła ani nie zbadała najistotniejszych faktów. Fakty te są następujące: po pierwsze w 2001 r. nastąpiło zatrzymanie wzrostu popytu przemysłu chemicznego, a w okresie objętym dochodzeniem miał miejsce znaczny spadek sprzedaży dokonywanych przez producentów wspólnotowych użytkownikom z przemysłu chemicznego. Po drugie w okresie objętym dochodzeniem wystąpił masowy wzrost wielkości sprzedaży dokonywanych przez producentów wspólnotowych użytkownikom z przemysłu metalurgicznego. Było to zdaniem skarżącej jednym z zasadniczych powodów spadku średniej ceny stosowanej przez przemysł wspólnotowy. Po trzecie doszło do równoczesnej obniżki o około 10% cen stosowanych przez producentów wspólnotowych w transakcjach z użytkownikami z przemysłu metalurgicznego. Po czwarte ta obniżka cen była znacznie większa niż obniżka cen przywozu rosyjskiego w tym samym okresie.

- 24 Co się tyczy różnicy pomiędzy cenami producentów-eksporterów rosyjskich i cenami przemysłu wspólnotowego, twierdzi ona, że liczne okoliczności, takie jak różnica w ofercie produktów i różnice w cenach produktów lokalnych, stanowią wyjaśnienie tej różnicy.
- 25 Jeśli chodzi o podniesiony przez Radę argument co do kumulatywnego efektu obniżki cen przez producentów-eksporterów rosyjskich między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem, skarżąca stwierdza, że poziom cen rosyjskich był już w 2000 r. znacznie niższy od średniej ceny przemysłu wspólnotowego oraz że przywóz rosyjski miał około 1/10 udziału przemysłu wspólnotowego w rynku, co wskazuje, że ceny przywozu rosyjskiego nie stanowiły istotnego czynnika konkurencji w stosunku do cen przemysłu wspólnotowego.
- 26 Wreszcie podnosi ona, że nie przedstawiając wszystkich faktów i nie uwzględniając wszystkich znanych czynników wyrządzających szkodę przemysłowi wspólnotowemu innych niż przywóz po cenach dumpingowych, instytucje wspólnotowe naruszyły art. 3 ust. 2, 6 i 7 rozporządzenia podstawowego.
- 27 W zakresie ustalenia znacznej szkody Rada podkreśla, że o ile jest prawdą, iż między rokiem 1998 i 1999 miały miejsce znaczne spadki cen, to ceny następnie wzrosły, by ponownie spaść między rokiem 2001 a końcem okresu objętego dochodzeniem. Ta druga obniżka cen nastąpiła wraz ze wzrostem przywozu rosyjskiego. Rada wskazuje również, że między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem ceny, rentowność i przepływ gotówki uległy negatywnym zmianom. Ponadto inwestycje spadły o 26%, zwrot z inwestycji zmniejszył się o 26,1%, a wzrost przeciętnej płacy był niższy niż wskaźnik inflacji (poniżej 1% rocznie). Podobnie było w całym badanym okresie.

- 28 Co się tyczy argumentu skarżącej, w świetle którego negatywne zmiany poziomu inwestycji i zwrotu z inwestycji były spowodowane znacznymi inwestycjami w zdolności produkcyjne (pkt 17 powyżej), Rada odpowiada, że jest on nieuzasadniony i nieprawdziwy, gdyż zdolności produkcyjne przemysłu wspólnotowego rosły regularnie do 2001 r.
- 29 Rada wskazuje również, że wbrew twierdzeniom skarżącej, brak było jakiegokolwiek masowego zwiększenia wielkości sprzedaży czy istotnego zwiększenia udziału w rynku między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem. W okresie tym wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego wzrosła o 2%, a jego udział w rynku zwiększył się o 2,4 punktu procentowego. W tym zakresie Rada wyraźnie przyznała na rozprawie, że zaskarżone rozporządzenie zawierało błędy w motywie 46, w którym stwierdzono, że posiadany przez przemysł wspólnotowy udział w rynku znacznie spadł, lecz podniosła, iż skarżąca po raz pierwszy przywołała tę okoliczność na rozprawie, co powoduje, że argument ten jest spóźniony, a zatem niedopuszczalny w świetle art. 44 i 46 regulaminu Sądu.
- 30 Rada uważa zasadniczo, że twierdzenia skarżącej co do naruszenia rozporządzenia podstawowego są pozbawione podstaw oraz że w motywach 33–73 rozporządzenia tymczasowego i motywach 37–48 zaskarżonego rozporządzenia dokonała prawidłowego badania wszystkich istotnych czynników szkody.
- 31 Ponadto Rada podnosi, że skarżąca nie wskazuje ani czynników, których oceny Rada nie przeprowadziła, ani z jakiego powodu ocena, która została przeprowadzona, miałyby być niewystarczająca. Rada przywołuje w tym zakresie postanowienie Trybunału z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie C-318/92 P Moat przeciwko Komisji, Rec. str. I-481 oraz wyrok Sądu z dnia 12 stycznia 1995 r. w sprawie T-102/92 Viho przeciwko Komisji, Rec. str. II-17, w świetle których zarzuty muszą być sformułowane w skardze w sposób precyzyjny.

- 32 Co się tyczy związku przyczynowego między szkodą a przywozem po cenach dumpingowych, Rada podnosi, że dostępne dane przeczą twierdzeniom skarżącej, w świetle których przemysł wspólnotowy miał decydującą rolę w ustalaniu cen sprzedaży dla użytkowników z przemysłu metalurgicznego. Przypomina ona, że między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem średnie ceny rosyjskie pozostawały niezmiennie niższe od średnich cen przemysłu wspólnotowego oraz że analogiczny wniosek nasuwa się, jeśli uwzględnić wyłącznie sprzedaż dla przemysłu metalurgicznego.
- 33 Następnie kwestionuje ona argument skarżącej, w świetle którego ceny rosyjskie nie mogły spowodować spadku cen przemysłu wspólnotowego, gdyż te ostatnie uległy większej obniżce niż ceny rosyjskie. Zauważa ona w tym zakresie, że ceny rosyjskie spadły o 11% w całym okresie objętym dochodzeniem. Ponadto twierdzi ona, że dla celów analizy związku przyczynowego zakres spadku ceny w przywozie dumpingowym i cen stosowanych przez przemysł wspólnotowy jest bez znaczenia, jeśli cena w przywozie jest niższa od stosowanej przez przemysł wspólnotowy. Jako że od roku 2000 poziom cen rosyjskich był znacznie niższy od poziomu cen wspólnotowych oraz następnie ulegał on dalszej obniżce, racjonalne jest stwierdzenie, że cena w przywozie z Rosji była powodem spadku cen wspólnotowych.
- 34 Rada uważa, że argument skarżącej, w świetle którego spadek cen i rentowności przemysłu wspólnotowego między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem odzwierciedla tendencję spadkową rynku, jest bezpodstawny. Twierdzi ona w tym zakresie, że wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego uległa nieznacznemu wzrostowi między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem. Wywodzi ona z tego, że spadek popytu nie miał wpływu na sprzedaż dokonywaną przez przemysł wspólnotowy. Ponadto nieznaczny wzrost udziału przemysłu wspólnotowego w rynku we wskazanym okresie jest zdaniem Rady logiczną konsekwencją stabilności sprzedaży na rynku w fazie spadkowej. Przypomina ona także, że w tym okresie również skarżąca powiększyła udział w rynku.

- 35 Rada zaprzecza też, by wzrost udziału przemysłu wspólnotowego w rynku miał wpływ na ceny stosowane przez ten przemysł. Twierdzi ona, że w motywie 52 rozporządzenia tymczasowego Komisja zbadała tę kwestię i uznała, że w roku 2001 wielkość sprzedaży dokonywanej przez przemysł wspólnotowy uległa obniżce, gdy próbował on utrzymać swe ceny, oraz że odzyskał w okresie objętym dochodzeniem utracone wielkości sprzedaży, stosując niższe ceny. W oparciu o tę hipotezę Rada stwierdziła, że przemysł wspólnotowy znalazł się w trudnej sytuacji w konfrontacji z rosyjską konkurencją charakteryzującą się znacznym podcięciem cen i istotnym wzrostem wielkości sprzedaży użytkownikom z przemysłu metalurgicznego. Podsumowując, wzrost wielkości sprzedaży przemysłu wspólnotowego i obniżka cen w okresie objętym dochodzeniem stanowiły zdaniem Rady środki obronne przyjęte w odpowiedzi na stwierdzony w roku 2001 spadek wielkości sprzedaży i ponowną obniżkę rosyjskich cen.
- 36 Rada twierdzi, że dostępne dane potwierdzają jej ustalenia. Jej zdaniem skarżąca nie podważa tego, że rosyjskie ceny były zawsze niższe od cen wspólnotowych, nawet jeśli uwzględnić wyłącznie sprzedaż dokonywaną przez przemysł wspólnotowy użytkownikom z przemysłu metalurgicznego.
- 37 Co się tyczy argumentu skarżącej, w świetle którego rosyjski przywóz nie mógł wywierać rzeczywistej presji na ceny przemysłu wspólnotowego ze względu na niski udział tego przywozu w rynku, Rada twierdzi, że jest on pozbawiony znaczenia, gdyż przywóz z Rosji zawsze przekraczał poziom *de minimis* w okresie między rokiem 2000 a początkiem okresu objętego dochodzeniem.
- 38 Co się tyczy rozumowania skarżącej w przedmiocie wpływu spadku popytu na krzem przeznaczony dla przemysłu chemicznego, Rada twierdzi, że również ono jest nieprawidłowe. W tym zakresie stwierdza ona, że jak wyjaśniła w motywie 63 zaskarżonego rozporządzenia, w okresie objętym dochodzeniem spadek sprzedaży dokonywanej przez przemysł wspólnotowy użytkownikom z przemysłu chemicz-

nego wyniósł 4783 ton krzemu. Ilość ta stanowi jedynie 1,3% ogólnej konsumpcji we Wspólnocie. Jednakże w tym samym okresie przywóz z Rosji wzrósł o około 18 000 ton, to jest 4,8% ogólnej konsumpcji we Wspólnocie. Rada twierdzi, że sprzedaż ta i w konsekwencji spadek popytu na krzem przeznaczony dla przemysłu chemicznego nie mogą podważać związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy.

- 39 Co się tyczy zasadniczo naruszenia rozporządzenia podstawowego, Rada twierdzi, że skarżąca dokonała błędnej wykładni tego aktu prawnego. Zdaniem Rady art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego nie nakłada na instytucje wspólnotowe obowiązku przedstawienia wszystkich okoliczności faktycznych. Przepis ten zobowiązuje instytucje do dokonania obiektywnej oceny faktów, co uczyniły zarówno w zaskarżonym rozporządzeniu, jak i rozporządzeniu tymczasowym. Twierdzi ona również, że skarżąca nie wskazała wystarczająco precyzyjnie, których faktów instytucje nie przedstawiły.
- 40 Komisja popiera argumentację Rady.

Ocena Sądu

W przedmiocie pierwszej części trzeciego zarzutu dotyczącej naruszenia rozporządzenia podstawowego wskutek błędu w ocenie wskaźników dotyczących szkody w zaskarżonym rozporządzeniu

- 41 Artykuł 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Ustalenie szkody odbywa się na podstawie istniejących dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny zarówno: lit. a) wielkości przywozu towarów po cenach

dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Wspólnoty oraz lit. b) wpływu tego przywozu na przemysł wspólnotowy”.

- 42 Co się tyczy badania wpływu przywozu po cenach dumpingowych na dany przemysł wspólnotowy, art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Ocena [ta] obejmuje [o]cenę istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników znaczących dla stanu przemysłu [wszystkich istotnych czynników i wskaźników ekonomicznych mających wpływ na stan przemysłu] [...], rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu, faktycznego i potencjalnego spadku sprzedaży, zysków, produkcji, udziału na rynku, rentowności [wydajności], zwrotu [z] inwestycji, wykorzystania mocy produkcyjnych, czynników wpływających na ceny wspólnotowe, faktycznych i potencjalnych skutków dla przepływu gotówki, zapasów, zatrudnienia, wynagrodzeń, rozwoju, zdolności do pozyskania kapitału lub inwestycji. Wykaz ten nie jest wyczerpujący, a żaden z tych czynników nie musi stanowić decydującej wskazówki”.

- 43 W świetle utrwalonego orzecznictwa ustalenie szkody wymaga oceny złożonych zagadnień gospodarczych. Przy dokonywaniu tej oceny instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania (wyrok Trybunału z dnia 7 maja 1991 r. w sprawie C-69/89 Nakajima przeciwko Radzie, Rec. str. I-2069, pkt 86 oraz wyrok Sądu z dnia 28 września 1995 r. w sprawie T-164/94 Ferchimex przeciwko Radzie, Rec. str. II-2681, pkt 131). Kontrola dokonywana przez sąd wspólnotowy musi ograniczyć się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (ww. wyrok Sądu w sprawie Ferchimex przeciwko Radzie, pkt 67 oraz wyrok z dnia 28 października 1999 r. w sprawie T-210/95 EFMA przeciwko Radzie, Rec. str. II-3291, pkt 57).

44 W niniejszej sprawie należy zatem zbadać, czy stwierdzając wystąpienie znacznej szkody po stronie przemysłu wspólnotowego, Rada przekroczyła w zaskarżonym rozporządzeniu granice swej znacznej swobody uznania.

45 Motyw 44 zaskarżonego rozporządzenia, będący powtórzeniem motywu 71 rozporządzenia tymczasowego, stanowi:

„Jednakże w odniesieniu do wskaźników szkody [...] główna pozytywna zmiana dla przemysłu wspólnotowego miała miejsce między 1998 r. a 2000 r. Między 2000 r. a OP niemal wszystkie wskaźniki albo rosły jedynie nieznacznie, były w zastoju, albo rzeczywiście spadały. W tym okresie istotna szkoda poniesiona przez przemysł wspólnotowy jest najbardziej widoczna”.

46 Motyw 45 zaskarżonego rozporządzenia stanowi:

„[W]zględnie dobre wyniki przemysłu wspólnotowego do 2000 r. były bezpośrednio związane z decyzjami powziętymi przez przemysł wspólnotowy [o] inwestowani[u] w dodatkowe urządzenia wspólnotowej produkcji. Rzeczywiście w tym okresie produkcja przemysłu wspólnotowego, wydajność produkcyjna [zdolności produkcyjne], wielkość sprzedaży, udział w rynku, zatrudnienie i produktywność wzrosły”.

47 W odniesieniu do następującego później okresu, między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem, Rada wskazuje w motywie 46 zaskarżonego rozporządzenia:

„[O]dzwierciedlając zwiększoną obecność przywozu z Rosji po niskich dumpingowych cenach, sytuacja przemysłu wspólnotowego uległa pogorszeniu. Udział w rynku, przepływ środków pieniężnych, inwestycje i zwrot z inwestycji znacząco spadły”.

48 Należy dodać, że w motywie 47 zaskarżonego rozporządzenia Rada stwierdza, iż: „[p]onadto tendencja pozostałych wskaźników szkody, w szczególności spadek zyskowności i cen sprzedaży poniesiony przez przemysł wspólnotowy w rozważanym okresie, prowadzą do wniosku, że przemysł wspólnotowy odniósł istotną szkodę”.

49 W świetle powyższego Rada stwierdziła w motywie 48 zaskarżonego rozporządzenia, że „przemysł wspólnotowy odniósł istotną szkodę podczas OP, w szczególności w odniesieniu do cen i zyskowności” oraz że „[u]stalenia te i wnioski wymienione w akapitach 71–73 rozporządzenia tymczasowego są potwierdzone”.

50 Na wstępie skarżąca zarzuca Radzie, że nie dokonała ustalenia, iż spadek cen przemysłu wspólnotowego miał miejsce nie tylko między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem, lecz również między rokiem 1998 a 1999.

51 W tym zakresie należy stwierdzić, że w świetle danych przedstawionych w rozporządzeniu tymczasowym cena stosowana przez przemysł wspólnotowy uległa początkowo znacznej obniżce — o 16% w 1999 r., następnie wzrosła o 4% w 2000 r. i o 3% w 2001 r., po czym spadła o 7% w okresie objętym dochodzeniem. Zatem w okresie objętym dochodzeniem cena sprzedaży spadła jedynie do poziomu z 1999 r. (zob. tabela nr 9, pkt 5 powyżej).

- 52 Z danych tych wynika, że zasadnicza obniżka cen stosowanych przez przemysł wspólnotowy miała miejsce w 1999 r., a nie między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem. W motywie 44 zaskarżonego rozporządzenia Rada stwierdziła, że korzystna zmiana dla przemysłu wspólnotowego wystąpiła między rokiem 1998 a 2000. Stwierdzenie to ilustruje okoliczność, że cena stosowana przez przemysł wspólnotowy stanowi jeden z czynników uwzględnianych podczas ustalania szkody, który samodzielnie nie ma znaczenia decydującego w tym zakresie, jako że inne czynniki mogą nie tylko kompensować jej pogorszenie, lecz spowodować, że Rada dojdzie do wniosku, iż sytuacja przemysłu wspólnotowego ulegała poprawie. Zatem na podstawie braku wskazania w zaskarżonym rozporządzeniu, że zasadnicza obniżka cen przemysłu wspólnotowego nastąpiła w roku 1999, nie można wywieść wniosku, iż zaskarżone rozporządzenie dotknięte jest bezprawnością, również uwzględniając wynikającą z rozporządzenia tymczasowego okoliczności, że między rokiem 2000 a okresem objęty dochodzeniem wspomniana cena również uległa obniżce.
- 53 Jednakże dochodząc do wniosku, iż przemysł wspólnotowy poniósł znaczną szkodę w okresie objętym dochodzeniem, w szczególności w zakresie poziomu cen i rentowności, Rada musiała stwierdzić, że odmiennie niż w okresie 1998–2000 inne czynniki szkody nie mogły wyrównać obniżki cen i rentowności, którą stwierdzono w okresie objętym dochodzeniem. Do Sądu należy zatem zbadanie, czy, jak twierdzi skarżąca, Rada dopuściła się w ten sposób oczywistego błędu w ocenie.
- 54 W tym zakresie, co się tyczy okresu między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem, który odpowiada drugiej połowie rozważanego okresu, Rada stwierdziła, że „niemal wszystkie wskaźniki albo rosły jedynie nieznacznie, były w zastoju, albo [...] spadały” oraz że „[w] tym okresie istotna szkoda poniesiona przez przemysł wspólnotowy jest najbardziej widoczna”. Należy stwierdzić, że z ustalenia tego wynika, iż Rada nie dokonuje porównania wagi poszczególnych czynników szkody, pośród których, jak przyznaje, były też czynniki korzystne, wobec czego ustalenie to w żaden sposób nie wykazuje istnienia znacznej szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem.

- 55 Jest prawdą, że Rada stwierdziła w motywie 46 zaskarżonego rozporządzenia, że między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem sytuacja przemysłu wspólnotowego uległa pogorszeniu, wskazując, że „[u]dział w rynku, przepływ środków pieniężnych, inwestycje i zwrot z inwestycji znacząco spadły”. Podkreślając również w motywie 47 tendencje w zakresie pozostałych wskaźników szkody, w szczególności zmniejszenie rentowności i cen sprzedaży przemysłu wspólnotowego w rozważanym okresie, Rada stwierdziła, że przemysł wspólnotowy poniósł znaczną szkodę.
- 56 Jednakże jak wskazała skarżąca, należy stwierdzić, po pierwsze, że rozumując w ten sposób, Rada nie dokonała żadnego odniesienia do okoliczności, iż w całym rozważanym okresie wystąpiły liczne korzystne zmiany o niejednokrotnie istotnym znaczeniu w zakresie wielkości produkcji (+34%), zdolności (+30%), wykorzystania zdolności (+3 punkty procentowe), wielkości sprzedaży wspólnotowych (+57%), udziału w rynku (+23% lub +6,9 punktu procentowego), zapasów (-29%), zatrudnienia (+16%) wydajności (+15%), a po drugie, że również jeśli chodzi jedynie o okres od roku 2000 do okresu objętego dochodzeniem Rada nie stwierdziła, że pewne czynniki o znaczeniu, którego nie można pominąć, wykazywały korzystne zmiany. Zatem poza nieznaczną poprawą sytuacji w zakresie zatrudnienia i wynagrodzeń należy w szczególności podkreślić, że wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego wzrosła o 2%, osiągając rekordowy poziom 136 421 ton w okresie objętym dochodzeniem, podczas gdy zdolności produkcyjne wykazały wzrost o 2,5%.
- 57 Należy następnie przypomnieć, że Rada twierdzi w motywie 46 zaskarżonego rozporządzenia, iż między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem „[u]dział w rynku, przepływ środków pieniężnych, inwestycje i zwrot z inwestycji znacząco spadły”.
- 58 W tym zakresie skarżąca wskazała jednak na rozprawie, że zaskarżone rozporządzenie w sposób błędny stwierdza w motywie 46, iż udział w rynku przemysłu wspólnotowego znacznie spadł.

- 59 Rada przyznała, że chodzi w tym przypadku o błąd, lecz twierdzi, iż argument ten został podniesiony zbyt późno i nie może zatem zostać uwzględniony przez Sąd.
- 60 Należy przypomnieć, że z art. 44 § 1 lit. c) w związku z art. 48 § 2 regulaminu wynika, iż skarga musi wskazywać przedmiot sporu oraz zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów oraz że nie można podnosić nowych zarzutów w toku postępowania, chyba że ich podstawą są okoliczności prawne i faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania. Jednakże zarzut, jak również argument stanowiący rozszerzenie zarzutu podniesionego wcześniej w skardze, bezpośrednio lub pośrednio, który pozostaje z nim w ścisłym związku, należy uznać za dopuszczalny (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 30 września 1982 r. w sprawie 108/81 Amylum przeciwko Radzie, Rec. str. 3107, pkt 25, zob. także wyroki Sądu z dnia 20 września 1990 r. w sprawie T-37/89 Hanning przeciwko Parlamentowi, Rec. str. II-463, pkt 38 oraz z dnia 17 lipca 1998 r. w sprawie T-118/96 Thai Bicycle przeciwko Radzie, Rec. str. II-2991, pkt 142 i powołane tam orzecznictwo).
- 61 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że już w swej skardze skarżąca powołała okoliczność, że zaskarżonym rozporządzeniem naruszono rozporządzenie podstawowe, w szczególności z powodu nieprawidłowej oceny wskaźników ekonomicznych w ramach ustalenia szkody (pierwsza część trzeciego zarzutu). W szczególności skarżąca podniosła w swej skardze, że „zaskarżone rozporządzenie pomi[nęło] milczeniem okoliczność, że spadek cen [...] nastąpił w tym samym czasie co [...] znaczny wzrost udziału przedsiębiorstw wspólnotowych w rynku”. Zatem rozpatrywana uwaga przedstawiona przez skarżącą wiąże się z trzecim zarzutem podniesionym przez nią w skardze i stanowi sprecyzowanie pozostające w ścisłym związku z argumentacją przedstawioną przez skarżącą w ramach tego zarzutu.

62 Zatem argument ten jest dopuszczalny.

63 Jak przyznaje Rada, zawarte w zaskarżonym rozporządzeniu stwierdzenie, w świetle którego „[u]dział w rynku [przemysłu wspólnotowego] znacząco spadł [...]”, jest dotknięte oczywistym błędem i sprzeczne z danymi zawartymi w rozporządzeniu tymczasowym, co do prawidłowości których strony są zgodne. Z rozporządzenia tymczasowego nie wynika, że udział w rynku zmniejszył się, a tym bardziej, że był to znaczny spadek, lecz przeciwnie, w świetle tego rozporządzenia udział ten znacznie wzrósł z 34,3 do 36,7%, to jest o 2,4 punktu procentowego, między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem (zob. tabela nr 10 w pkt 5 powyżej).

64 Należy zatem ustalić, czy błąd ten może prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

65 W tym zakresie nie można kwestionować, że zmiany udziału przemysłu wspólnotowego w rynku stanowią czynnik o istotnym znaczeniu dla oceny występowania znacznej szkody po stronie tego przemysłu. Ponadto należy stwierdzić, że wskazując, iż czynnik ten „znacząco spadł [...]”, Rada nie tylko przedstawiła sprzeczny z rzeczywistością obraz zmian tego czynnika, lecz niewątpliwie nadała temu elementowi istotne znaczenie w swych wnioskach dotyczących występowania znacznej szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy.

66 W tych okolicznościach, bez potrzeby ustalania, czy fakty przedstawione w powołanych powyżej pkt 54–56 samodzielnie wystarczają, by umożliwić stwierdzenie, że ustalając występowanie rzeczonyj znacznej szkody, Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, Sąd stwierdza, iż dopuszczając się błędu

w ustaleniach faktycznych co do zmian udziału przemysłu wspólnotowego w rynku od roku 2000 do okresu objętego dochodzeniem, uznanego za okres, w którym szkoda była najbardziej wyraźna, Rada oparła się na oczywiście błędnych podstawach, by stwierdzić występowanie wspomnianej szkody, która powinna wynikać z oceny wagi zmian – zarówno pozytywnych, jak i negatywnych – czynników uznanych za istotne. Biorąc pod uwagę, że po pierwsze Sąd nie może zastępować Rady przy dokonywaniu oceny w tym zakresie, a po drugie, że nie można wykluczyć, iż w razie braku tego błędu Rada nie ustaliłaby wystąpienia znacznej szkody, należy stwierdzić na tej samodzielnej podstawie nieważność zaskarżonego rozporządzenia (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 2 maja 1995 r. w sprawach połączonych T-163/94 i T-165/94 NTN Corporation i Koyo Seiko przeciwko Radzie, Rec. str. II-1381, pkt 115).

- 67 Sąd uważa jednakże, iż należy również zbadać pierwszą część czwartego zarzutu dotyczącą związku przyczynowego między spadkiem cen sprzedaży przemysłu wspólnotowego a przywozem rosyjskim.

W przedmiocie pierwszej czwartego zarzutu, wskazującej na naruszenie rozporządzenia podstawowego w wyniku błędnego ustalenia związku przyczynowego pomiędzy zarzucaną znaczną szkodą wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu a przywozem po cenach dumpingowych

- 68 W świetle art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego „[w] odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny uwzględnia się fakt, czy nastąpiły znaczne redukcje cenowe przywozu towarów po cenach dumpingowych w stosunku do cen podobnych produktów w przemyśle wspólnotowym lub czy przywóz ten ma w inny sposób spowodować znaczne obniżki cen bądź zapobiec ich znacznym podwyżkom, które w innych warunkach miałyby miejsce [co się tyczy wpływu przywozu dumpingowego na ceny, uwzględnia się fakt, czy miało miejsce znaczne podcięcie cenowe przez ten przywóz cen podobnych produktów przemysłu wspólnotowego lub czy przywóz ten w inny sposób spowodował znaczne obniżki cen bądź uniemożliwił, w znacznym zakresie, ich podwyżki, które w innych warunkach miałyby miejsce]”.

69 Artykuł 3 ust. 6 stanowi:

„Należy wykazać, na podstawie informacji [wszystkich istotnych dowodów] zgromadzonych w związku z ust. 2, że przywóz towarów po cenach dumpingowych powoduje szkody [szkodę] w rozumieniu niniejszego rozporządzenia. Obejmuje to w szczególności wykazanie, że wielkości i/lub poziomy cen, ustalone na podstawie ust. 3, wywierają wpływ na przemysł wspólnotowy, zgodnie z ust. 5 [w rozumieniu ust. 5], oraz że wpływ ten można uznać za znaczący”.

70 Wreszcie art. 3 ust. 7 stanowi:

„Znane czynniki, inne niż przywóz towarów po cenach dumpingowych, w tym samym czasie powodujące szkody dla przemysłu wspólnotowego, również poddaje się ocenie w celu stwierdzenia, czy spowodowane przez nie szkody nie zostały przypisane przywozowi towarów po cenach dumpingowych, na mocy [w rozumieniu] ust. 6. Czynniki, które można w tym kontekście poddać ocenie, to m.in. [...] zmniejszenie popytu, zmiana modelu konsumpcyjnego [...]”.

71 W świetle orzecznictwa powołanego powyżej w pkt 43 ustalenie związku przyczynowego między znaczną szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy a przywozem po cenach dumpingowych wymaga oceny złożonych zagadnień gospodarczych. Przy dokonywaniu tej oceny instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania, a kontrola dokonywana przez sąd wspólnotowy musi ograniczyć się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy.

72 Jednakże przy ustalaniu szkody Rada i Komisja są zobowiązane do zbadania, czy szkoda, na której zamierzają oprzeć swe ustalenia, została rzeczywiście spowodowana przywozem po cenach dumpingowych, oraz są zobowiązane pominąć szkodę spowodowaną innymi czynnikami, a w szczególności zachowaniem samych producentów wspólnotowych (wyrok Trybunału z dnia 11 czerwca 1992 r. w sprawie C-358/89 Extramet Industrie przeciwko Radzie, Rec. str. I-3813, pkt 16).

73 W niniejszej sprawie w motywie 46 zaskarżonego rozporządzenia Rada wskazuje, że jeśli chodzi o okres między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem:

„W rezultacie tego, a także odzwierciedlając zwiększoną obecność przywozu z Rosji po niskich dumpingowych cenach, sytuacja przemysłu wspólnotowego uległa pogorszeniu. Udział w rynku, przepływ środków pieniężnych, inwestycje i zwrot z inwestycji znacząco spadły”.

74 Następnie w motywie 66 zaskarżonego rozporządzenia Rada twierdzi, że:

„[R]óżnic[a] ceny między krzemem produkowanym we Wspólnocie a krzemem przywożonym z Rosji [wynosiła] średnio 11% [w okresie objętym dochodzeniem] pomimo spadków cen przemysłu wspólnotowego o 7% między 2001 r. a OP. Jest to postrzegane jako wyraźne wskazanie wpływu, jaki rosyjskie ceny miały na ceny przemysłu wspólnotowego”.

75 W tym zakresie należy zauważyć, że zgodnie z danymi wskazanymi w rozporządzeniu tymczasowym (zob. tabela nr 4 i 9 w pkt 5 powyżej) różnica między cenami rosyjskimi i cenami stosowanymi przez przemysł wspólnotowy między rokiem 1998 a 2000 oraz różnica występująca w okresie między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem były podobnej wielkości.

- 76 Jednakże ani w zaskarżonym rozporządzeniu, ani w pismach przedstawionych w niniejszym postępowaniu Rada i Komisja nie twierdzą w sposób wyraźny, że spadek cen przemysłu wspólnotowego w 1999 r. (jedeny spadek w okresie między rokiem 1998 i 2000) był konsekwencją podcięcia cenami rosyjskimi. Rada opisuje nawet w zaskarżonym rozporządzeniu okres między rokiem 1998 a 2000 jako okres, w którym wyniki przemysłu wspólnotowego były dość zadowalające. Należy również stwierdzić, że znaczny wzrost różnicy między średnią ceną przywozu rosyjskiego a średnią ceną stosowaną przez przemysł wspólnotowy między rokiem 2000 a 2001 nie przeszkodził przemysłowi wspólnotowemu podnieść swej średniej ceny między rokiem 2000 i 2001 (zob. tabela nr 4 i 9 w pkt 5 powyżej).
- 77 Zatem rozumowanie przyjęte w zaskarżonym rozporządzeniu i dane zawarte w rozporządzeniu tymczasowym wykazują, że różnica cen jest jedynie jednym z wielu czynników, które należy uwzględnić podczas oceny związku przyczynowego pomiędzy rosyjskim przywozem i zarzucaną szkodą, a jej występowanie nie pozwala samodzielnie na stwierdzenie, że spadek cen przemysłu wspólnotowego w okresie objętym dochodzeniem był wyłącznie lub głównie spowodowany rosyjskim przywozem.
- 78 Rada i Komisja twierdzą, że szkoda została w następujący sposób spowodowana przywozem po cenach dumpingowych: w roku 2001 wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego zdaniem tych instytucji spadła, gdy przemysł ten próbował utrzymać swe ceny w sytuacji obniżek cen krzemu pochodzącego z Rosji. W okresie objętym dochodzeniem przemysł ten został ostatecznie zmuszony do reakcji na presję cenową w celu utrzymania wielkości swej sprzedaży i znacznie obniżył swe ceny, co spowodowało utratę rentowności (motyw 52 rozporządzenia tymczasowego).
- 79 Skarżąca twierdzi, że instytucje wspólnotowe błędnie przypisały rosyjskiemu przywozowi spadek wielkości sprzedaży przemysłu wspólnotowego w 2001 r. i spadek cen w okresie objętym dochodzeniem. W opinii skarżącej pominęły one bowiem po pierwsze zmniejszenie popytu na rynku krzemu, po drugie wzrost

udziału przemysłu wspólnotowego w rynku oraz po trzecie okoliczność, że znaczna część wielkości sprzedaży przemysłu wspólnotowego użytkownikom z przemysłu chemicznego trafiła w okresie objętym dochodzeniem do użytkowników w przemyśle metalurgicznym.

- 80 Należy zatem zbadać zasadność twierdzeń skarżącej oraz kwestię, czy twierdzeniami tymi wykazano, że Rada przekroczyła szerokie granice swobodnego uznania, którym dysponuje w świetle orzecznictwa powołanego w pkt 43 powyżej.

— W przedmiocie zmniejszenia popytu ogółu użytkowników

- 81 Na rozprawie Rada wskazała, że w przedstawionych pismach skarżąca nie podniosła argumentów w przedmiocie ogólnego zmniejszenia popytu, lecz jedynie co do zmniejszenia popytu użytkowników chemicznych. Wobec tego powołanie tej okoliczności przez skarżącą jest zdaniem Rady spóźnione, a zatem niedopuszczalne.
- 82 Należy stwierdzić, że w pkt 44 swej skargi skarżąca wskazała, że „spadek cen (i rentowności) przemysłu wspólnotowego między rokiem 2000 i okresem objętym dochodzeniem odzwierciedla zasadniczo zmniejszenie popytu na krzem”.
- 83 W świetle powyższego uwaga Rady w przedmiocie dopuszczalności argumentu opartego na zmniejszeniu popytu jest bezpodstawna.

- 84 Co do istoty należy przypomnieć, że zaskarżone rozporządzenie nie zawiera żadnej analizy ewolucji popytu, jako że Rada ograniczyła się do potwierdzenia w motywie 48 rzezonego rozporządzenia ustaleń zawartych w rozporządzeniu tymczasowym w zakresie szkody.
- 85 W świetle rozporządzenia tymczasowego (tabela nr 1 w pkt 5 powyżej) konsumpcja krzemu w Unii Europejskiej zmniejszyła się o 4% w 2001 r., a następnie o 1% w okresie objętym dochodzeniem.
- 86 Należy ponownie stwierdzić, że punktem wyjścia tezy Rady przypisującej szkodę przywózowi rosyjskiemu w okresie między rokiem 2000 i okresem objętym dochodzeniem jest okoliczność, że wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego w 2001 r. zmniejszyła się, gdy przemysł ten próbował utrzymać swe ceny wobec spadku cen producentów-eksporterów rosyjskich, co miało zmusić przemysł wspólnotowy do obniżki cen w celu utrzymania lub odzyskania wielkości sprzedaży w następującym później okresie objętym dochodzeniem. Należy zatem zbadać, czy spadek wielkości sprzedaży przemysłu wspólnotowego w 2001 r. mógł zostać przypisany przez Radę, bez dopuszczenia się oczywistego błędu w ocenie, wyłącznie przywózowi rosyjskiemu pomimo okoliczności, że konsumpcja wspólnotowa w roku 2001 była w fazie spadkowej.
- 87 W tym zakresie należy na wstępie wskazać, że tabela nr 8 w rozporządzeniu tymczasowym (zob. pkt 5 powyżej) zawiera błąd rachunkowy, co Rada przyznała w odpowiedzi na pytanie przedstawione na piśmie przez Sąd, oraz że z tabeli tej po korekcie wynika, że w 2001 r. wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego zmniejszyła się jedynie o 4%, a nie o 7%, jak początkowo wskazano.
- 88 Korekta ta wskazuje, że zakres spadku wielkości sprzedaży przemysłu wspólnotowego w 2001 r. (-4%) dokładnie odzwierciedla zmniejszenie popytu (-4%), z czego wynika, że poziom sprzedaży przemysłu wspólnotowego ściśle podążał za ogólną

ewolucją konsumpcji wspólnotowej. Okoliczność ta poddaje w wątpliwość stwierdzenie Rady, w świetle którego spadek wielkości sprzedaży przemysłu wspólnotowego w 2001 r. był spowodowany podcięciem cenami stosowanymi przez producentów-eksporterów rosyjskich, gdyż spadek ten może zostać racjonalnie wyjaśniony zmniejszeniem popytu wspólnotowego. Należy stwierdzić, że ta okoliczność, mająca decydujące znaczenie, nie została uwzględniona przez Radę.

- 89 Ponadto należy podkreślić, że w 2001 r. przemysł wspólnotowy zachował swój udział w rynku pomimo zwiększenia swych cen o 3%, podczas gdy średnia cena stosowana przez producentów-eksporterów rosyjskich uległa obniżce o 12%, co wskazuje na brak jakiegokolwiek poważnego wpływu poziomu cen przywozu rosyjskiego na sytuację przemysłu wspólnotowego.
- 90 W świetle powyższego ewolucja rozpatrywanych wskaźników nie potwierdza tezy Rady, w świetle której spadek wielkości sprzedaży przemysłu wspólnotowego w 2001 r. był wyłącznie konsekwencją przywozu rosyjskiego, lecz przemawia za twierdzeniem skarżącej, w świetle którego wspomniany spadek wielkości sprzedaży był przede wszystkim konsekwencją zmniejszenia popytu w 2001 r.
- 91 Co się tyczy okresu objętego dochodzeniem, należy przypomnieć, że popyt na krzem uległ dalszemu zmniejszeniu o 1%. Wielkość sprzedaży i udział przemysłu wspólnotowego w rynku uległy jednakże zwiększeniu odpowiednio o 6% i 2,4 punktu procentowego i osiągnęły rekordowy poziom.
- 92 Rada twierdzi jednak, że zmniejszenie popytu nie miało wpływu na sprzedaż przemysłu wspólnotowego wobec okoliczności, iż uległa ona zwiększeniu, oraz że zwiększenie udziału przemysłu wspólnotowego w rynku między rokiem 2000 i okresem objętym dochodzeniem jest logiczną konsekwencją stabilności sprzedaży na rynku w fazie spadkowej.

93 Do tej tezy Rady nie można się przychylić. Na przejrzystym i konkurencyjnym rynku, takim jakim w świetle zaskarżonego rozporządzenia jest rynek krzemu, zmniejszenie popytu wywołuje nacisk na ceny. Podmiot gospodarczy wobec zmniejszenia popytu musi dokonać wyboru między zmniejszeniem wielkości sprzedaży a obniżką swych cen.

94 Należy ponadto stwierdzić, że Rada nie przedstawiła żadnego argumentu dotyczącego szczególnych okoliczności, które pozwoliłyby przemysłowi wspólnotowemu utrzymać czy nawet zwiększyć wielkość swej sprzedaży przy zachowaniu poziomu cen w sytuacji zmniejszenia popytu, które wystąpiło w okresie objętym dochodzeniem.

95 W świetle powyższego należy stwierdzić, że zaskarżone rozporządzenie jest dotknięte oczywistym błędem w ocenie, gdyż Rada pominęła wpływ zmniejszenia popytu na sytuację przemysłu wspólnotowego.

— W przedmiocie wzrostu udziału w rynku i wielkości sprzedaży przemysłu wspólnotowego

96 Skarżąca twierdzi, że instytucje dopuściły się również błędu w ocenie, pomijając związek logiczny pomiędzy spadkiem cen przemysłu wspólnotowego w okresie objętym dochodzeniem a wzrostem sprzedaży tego przemysłu oraz jego udziału w rynku.

97 W tym zakresie należy przypomnieć, że udział przemysłu wspólnotowego w rynku wzrósł z 29,8 do 36,7% w rozważanym okresie, to jest o 6,9 punktu procentowego. To między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem, gdy zdaniem Rady szkoda była najwyraźniejsza, przemysł wspólnotowy zwiększył wielkość sprzedaży o 2% i swój udział w rynku o 2,4 punktu procentowego na rynku w fazie spadkowej (zob. tabela nr 10 w pkt 5 powyżej).

- 98 Zdaniem Rady poprawa wielkości sprzedaży w okresie objętym dochodzeniem była nieznaczna i stanowiła środek obronny, za pomocą którego przemysł wspólnotowy odzyskał wielkości sprzedaży, którą utracił w roku 2001, próbując utrzymać swe ceny w konfrontacji z przywozem rosyjskim (-4%). Wzrost wielkości sprzedaży i udziału w rynku w okresie objętym dochodzeniem nie wymagał obniżki cen, gdyż ta ostatnia była wyłącznie skutkiem podcięcia przez ceny rosyjskie.
- 99 Na wstępie ze skorygowanych danych z tabeli nr 8 rozporządzenia tymczasowego (zob. pkt 87 powyżej) wynika, że w okresie objętym dochodzeniem przemysł wspólnotowy nie tylko odzyskał wielkości sprzedaży utracone w roku 2001 (-4%), lecz również zwiększył wielkość sprzedaży o 6%, osiągając rekordowy poziom w całym rozważanym okresie.
- 100 Podobnie jeśli chodzi o udział w rynku przemysłu wspólnotowego, który w roku 2001 pozostał stabilny, odnotował on poprawę o 2,4 punktu procentowego (z 34,3 na 36,7%) w okresie objętym dochodzeniem i również osiągnął rekordowy poziom.
- 101 W niniejszej sprawie przemysł wspólnotowy zwiększył zatem swą sprzedaż na rynku znajdującym się w fazie spadkowej i wykazał wzrost udziału w rynku między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem, który odpowiada połowie całkowitego udziału w rynku producentów-eksporterów rosyjskich.
- 102 Rada zaprzecza, że obniżka cen przemysłu wspólnotowego była przejawem przewagi konkurencyjnej, która pozwoliła temu przemysłowi na osiągnięcie tego rezultatu. Zdaniem Rady obniżka cen była jedynie środkiem obronnym przeciwko podcięciu przez ceny rosyjskie w celu uniknięcia spadku wielkości sprzedaży. Jednakże ani

Rada, ani Komisja nie przedstawiły żadnego argumentu w celu wyjaśnienia, w jaki sposób przemysł wspólnotowy mógł między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem zwiększyć swój udział w rynku o 2,4 punktu procentowego bez obniżki cen, na rynku fazy spadkowej.

- 103 Należy przypomnieć, że Rada opiera swą argumentację na tezie, w świetle której po pierwsze w roku 2001 wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego uległa zmniejszeniu z powodu podcięcia przez ceny rosyjskie, a po drugie w okresie objętym dochodzeniem przemysł wspólnotowy został zmuszony do drastycznej obniżki swych cen w celu uniknięcia dalszej utraty wielkości sprzedaży lub w celu odzyskania wielkości sprzedaży utraconych w 2001 r.
- 104 Jak wykazano w pkt 88 i następnych, punkt wyjścia tej tezy jest błędny, jako że Rada nie uwzględniła prawdopodobnego wyjaśnienia, w świetle którego utrata wielkości sprzedaży w 2001 r. (-4%) wynikała wyłącznie lub w przeważającej części ze zmniejszenia popytu (-4%), oraz nie przedstawiła istotnych argumentów w celu odrzucenia tego wyjaśnienia.
- 105 Ponadto przyjmując, że argumenty Rady opierają się na hipotezie, w świetle której przemysł wspólnotowy przyjął postawę obronną w celu utrzymania wielkości sprzedaży, są one bezprzedmiotowe w świetle wzrostu sprzedaży o 6% w okresie objętym okresem dochodzenia, co nie może być uznane za zwykłe utrzymanie wielkości sprzedaży. Wzrost ten przewyższał kompensatę utraty 4% w 2001 r., gdyż między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem przemysł wspólnotowy zwiększył wielkości sprzedaży o ponad 2%.
- 106 Należy zatem stwierdzić, że Rada i Komisja nie przedstawiły żadnego przekonującego argumentu wykazującego, że istotne zwiększenie udziału w rynku znajdującym się w fazie spadkowej w okresie objętym dochodzeniem było możliwe bez przewagi konkurencyjnej wynikającej z obniżki cen przez ten przemysł.

107 Co się tyczy analizy wpływu wzrostu wielkości sprzedaży i udziału w rynku między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem na sytuację przemysłu wspólnotowego, Rada ograniczyła się do stwierdzenia w motywie 46 zaskarżonego rozporządzenia, że:

„[O]dzwierciedlając zwiększoną obecność przywozu z Rosji po niskich dumpingowych cenach, sytuacja przemysłu wspólnotowego uległa pogorszeniu. [Jego] [u]dział w rynku [...] znacząco spadł [...]”.

108 W świetle okoliczności, że między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem udział przemysłu wspólnotowego uległ znacznemu zwiększeniu, a nie „znacząco spadł”, należy stwierdzić że w zaskarżonym rozporządzeniu Rada nie tylko pominęła kwestię, czy obniżka cen była niezbędnym warunkiem zwiększenia wielkości sprzedaży i udziału w rynku, a zatem – odnośnie do obniżki cen – czy chodzi o szkodę wyrządzoną własnym postępowaniem przemysłu wspólnotowego w rozumieniu wyroku w sprawie Extramet Industrie przeciwko Radzie (ww. w pkt 72), lecz przypisuje w tym kontekście przywozowi rosyjskiemu nieistniejący czynnik szkody.

109 Należy zatem stwierdzić, że w ramach zaskarżonego rozporządzenia Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie związku między wzrostem udziału w rynku, wielkością sprzedaży przemysłu wspólnotowego a obniżką cen stosowanych przez ten przemysł.

— W przedmiocie migracji sprzedaży dokonywanych przez przemysł wspólnotowy użytkownikom z przemysłu chemicznego na rzecz użytkowników z przemysłu metalurgicznego

110 Skarżąca podnosi, że Rada błędnie stwierdziła w zaskarżonym rozporządzeniu, że spadek zakupów krzemu przez przemysł chemiczny nie przyczynił się do szkody

poniesionej przez przemysł wspólnotowy oraz że wobec tego w tym rozporządzeniu przywzowowi z Rosji niesłusznie przypisano skutki tego spadku zakupów.

- 111 Na wstępie należy przypomnieć, że motywy 63 i 64 zaskarżonego rozporządzenia stanowią:

„W okresie między 2000 r. a OP, gdy tendencja szkody przejawiała szczególny spadek w odniesieniu do cen i zyskowności, sprzedaż użytkownikom przemysłu chemicznego spadła o około pięć tysięcy ton (-7,0%), ale średnie ceny wzrosły o 14 EUR za tonę (+1,1%). Dla całej sprzedaży porównywalne dane liczbowe wykazują wzrost o około trzy tysiące ton (+2,1%), podczas gdy średnie ceny spadły o 46 EUR za tonę (-3,7%).

Dlatego nie istnieją powody, by wierzyć, że szkoda poniesiona przez przemysł wspólnotowy była spowodowana przez spadek sprzedaży klientom przemysłu chemicznego. W rzeczywistości, biorąc pod uwagę charakter poniesionej szkody, teza przeciwna jest prawdziwa”.

- 112 Z danych przedstawionych w motywie 61 zaskarżonego rozporządzenia oraz tabeli nr 8 rozporządzenia tymczasowego (zob. pkt 5 powyżej) wynika, że sprzedaż dokonywana przez przemysł wspólnotowy użytkownikom z przemysłu chemicznego, którzy wykorzystują w przeważającej części krzem wysokiej jakości, uległa nieznacznej obniżce w 2001 r. (-0,6%, tj. -445 ton) oraz istotnej obniżce w okresie objętym dochodzeniem (-6,4%, tj. -4783 ton). Natomiast sprzedaż użytkownikom z przemysłu metalurgicznego, wykorzystującym głównie krzem o standardowej lub niskiej jakości, początkowo spadła w 2001 r. (-8,4%, tj. -4904 ton), a następnie w okresie objętym dochodzeniem bardzo znacznie wzrosła (+24,1%, tj. +12 985 ton). W konsekwencji proporcja wielkości sprzedaży dokonywanych przez przemysł

wspólnotowy użytkownikom z przemysłu chemicznego na tle całkowitej wielkości sprzedaży krzemu dokonanej we Wspólnocie przez przemysł wspólnotowy spadła z 58% w 2001 r. do 51% w okresie objętym dochodzeniem, przy czym proporcja ta w przypadku sprzedaży użytkownikom z przemysłu metalurgicznego wzrosła z 42 do 49%.

- 113 Jest bezsporne, że średnia cena krzemu sprzedawanego przez przemysł wspólnotowy tym dwóm kategoriom użytkowników jest odmienna i wynosiła w okresie objętym dochodzeniem 1301 EUR za tonę krzemu sprzedawanego użytkownikom z przemysłu chemicznego oraz 1063 EUR za tonę krzemu sprzedawanego użytkownikom z przemysłu metalurgicznego, jak wynika to ze źródeł wskazanych w pkt 112 powyżej. Wynika z tego, że opisana w tym punkcie znaczna zmiana proporcji sprzedaży przez przemysł wspólnotowy krzemu przeznaczonego dla użytkowników z przemysłu chemicznego i użytkowników z przemysłu metalurgicznego w odniesieniu do całkowitej sprzedaży krzemu musiała mieć wpływ na spadek średniej ceny obliczonej w okresie objętym dochodzeniem dla całości krzemu sprzedanego przez przemysł wspólnotowy.
- 114 W świetle twierdzeń skarżącej przedstawionych w toku postępowania administracyjnego, których Rada nie podważyła, migracja tych sprzedaży była całkowicie niezależna od przywozu z Rosji. Ponadto postępowanie przed Sądem wykazało, że wyłącznym znanym instytucjom przypadkiem sprzedaży rosyjskich przeznaczonych dla użytkowników z przemysłu chemicznego była próbka 200 ton, ilość nieistotna w porównaniu z wielkością sprzedaży przemysłu wspólnotowego dla tej grupy użytkowników (69 652 ton w okresie objętym dochodzeniem). Ponadto Rada nie podważyła okoliczności, że powodem spadku wielkości sprzedaży użytkownikom z przemysłu chemicznego było zmniejszenie popytu.
- 115 Wynika z tego, że Rada dopuściła się w zaskarżonym rozporządzeniu oczywistego błędu w ocenie wpływu na średnią cenę stosowaną przez przemysł wspólnotowy, zmniejszenia popytu użytkowników z przemysłu chemicznego, będącego jego skutkiem spadku sprzedaży dla tej grupy użytkowników i równoczesnego wzrostu sprzedaży dla użytkowników z przemysłu metalurgicznego.

- 116 Z ogółu powyższych okoliczności wynika, że dokonując analizy, która doprowadziła do ustalenia występowania związku przyczynowego między rosyjskim przywozem i zarzucaną szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy, Rada dopuściła się oczywistych błędów w ocenie, nie uwzględniając koniecznego wpływu, po pierwsze, zmniejszenia popytu na wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem, po drugie, zwiększenia udziału tego przemysłu w rynku i wielkości jego sprzedaży między rokiem 2001 a okresem objętym dochodzeniem na poziom stosowanych cen, i po trzecie, zmiany struktury sprzedaży tego przemysłu między rokiem 2001 a okresem objętym dochodzeniem na wielkość obniżki średniej ceny sprzedaży przemysłu wspólnotowego. W ten sposób Rada niewątpliwie przypisała przywózowi rosyjskiemu niekorzystne dla przemysłu wspólnotowego skutki, których źródło było niezależne od tego przywozu.
- 117 Ponadto należy stwierdzić, że po pierwsze wspomniane powyżej błędy podważają zasadniczą tezę instytucji, na której opiera się ustalenie związku przyczynowego, a po drugie wspomniane rozporządzenie podstawowe wyraźnie wskazuje zmniejszenie popytu i zmianę modelu konsumpcyjnego jako czynniki, których wpływ na szkodę należy zbadać, tak by nie przypisać go przywózowi po cenach dumpingowych.
- 118 W świetle powyższego nawet przyjmując, że przemysł wspólnotowy poniósłby znaczną szkodę wskazaną przez Radę, należy stwierdzić, że oczywiste błędy w ocenie, których Rada dopuściła się w zaskarżonym rozporządzeniu podczas badania związku przyczynowego, stanowią naruszenie rozporządzenia podstawowego.
- 119 W świetle całości powyższych rozważań należy uwzględnić trzeci i czwarty zarzut. Należy zatem stwierdzić nieważność zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej, bez potrzeby badania innych, podniesionych przez nią zarzutów i argumentów.

W przedmiocie kosztów

- 120 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. W myśl art. 87 § 4 akapit pierwszy instytucje dopuszczone do postępowania w charakterze interwenientów pokrywają własne koszty. Ponieważ Rada przegrała sprawę, należy obciążyć ją własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą. Komisja pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Artykuł 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2229/2003 z dnia 22 grudnia 2003 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym poborze tymczasowego cła nałożonego na przywóz krzemu pochodzącego z Rosji jest nieważny w zakresie, w jakim nakłada cło antydumpingowe na skarżącą.**

- 2) **Rada poniesie własne koszty oraz koszty skarżącej.**

3) Komisja pokrywa własne koszty.

Jaeger

Tiili

Czucz

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 14 marca 2007 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

M. Jaeger